

WISHING WELL

Åsa Ersmark

Färgfabriken

10 september - 31 oktober

2010

Åsa Ersmark är född 1981, tog examen från Kungliga Konsthögskolan 2009, är verksam i Stockholm och arbetar främst med video och skulptur. Att betrakta Åsa Ersmarks konst är att vältra sig i ett underland invaderat av symboler. Verkligheten har manipulerats, ting och tillvaro har transformerats. Tecknen har öppnats, stängts, upplösts, koagulerat. Kvar står allehanda förvrängningar, förbländningar och speglingar av realiteten.

Till utställningen på Färgfabriken har Åsa Ersmark producerat unika verk i form av skulptur och video.

www.aasaersmark.com

Ur djupet

Antingen var brunnen mycket djup eller så skedde fallet ganska långsamt ty medan jag sjönk fick jag tillräcklig tid att se mig omkring och undra vad som skulle hända härnäst. I början försökte jag titta ned i djupet för att se var jag skulle hamna, men det var för mörkt för att urskilja någonting. Sedan betraktade jag brunnens sidor och varselev att de var täckta med sekret, speglingar och sammanblandningar. Jag såg möjligheter, jag såg begränsningar. Jag fortsatte falla och förstod alls inte vad som höll på att ske men slutade inte se. Jag hann emellertid tänka en hel del under den korta tid jag föll. Så närmade jag mig slutet men insåg alltför snart att detta bara var början.

Och detta är början: Åsa Ersmark smälter, söndrar och omstöper slitna symboler. Att betrakta Ersmarks konst är att vältra sig i ett av symboler invaderat underland, ett underland där ting och tillvaro har manipulerats. Arketypiska ting har avskiljts från sina sammanhang, omformulerats och därmed börjat producera andra visioner och associationer än de sedvanliga. Det ursprungliga objektet är utplånat, den ursprungliga berättelsen har brustit och en annan historia (vars huvudteman är förblandning, förväxling och viss förvirring) har tagit dess plats. Åskådaren kan inte annat göra än att inta och reflektera över allehanda förvrängningar, förbländningar och återsken av vad vi kallar verklighet. Tinget såväl som betraktaren främmandegörs, eller, mer rätt och riktigt: medan vi betraktar förändras båda parter. Det omöjliga möjliggörs, det överkliga blir verkligt och tvärtom. Tecknen öppnas, stängs, upplöses och koagulerar, vilket tydligt uppenbaras i Casting. Genom nedsmältandet,

sammanblandningarna och legeringarna ifrågasätts det på förhand givna och någonting annat (antirealistiskt, hyperrealistiskt eller blott och bart annorstädes) avtäcks.

Inte världens tillstånd, utan att jag tog dess tillstånd för självklart, det är min sorg.

I Volcano sammanförs två samhöriga men samtidigt väsensskilda och gravt symbolbelastade kroppsdelar, nämligen bröstet och fallosen. Traditionellt symboliserar bröstet främst kvinnlighet, moderskap, livgivande. Dess mjölk betecknar i än högre grad omhändertagande, nytt liv, förening mellan moder och barn etcetera. Det förefintliga bröstet har en än mer explosiv, eruptiv funktion. Livgivande lemmar blir här vulkaniskt gift, spilld mjölk, spilld säd och, i förlängningen: föspillt liv och omöjlighet till liv. De könsrelaterade konnotationer som följer i sädesvätskan och bröstmjölkens led ruckas och osäkerhet kring vad vi egentligen ser och erfar uppstår. Följande kan dock konstateras: Ersmark sammanför, fusionerar och förenar symbolerna till den grad att de upplöses, legeras, blir del av samma sak. Något blir vad det liknar men blir i samma ögonblick helt annorlunda. I Sunset förväxlas och förblandas på ett likartat vis könsdrift och dödsdrift, två relaterade men samtidigt artskilda entiteter. Den spermie- och testosterontillverkande testikeln representerar manlighet, virilitet, möjlighet till nytt liv men är i all sin potens samtidigt ett av de sköraste av organ. Solnedgången representerar avtagande kraft, avmattning, död. Även den förment maskulina viriliteten har sina avigsidor. Javisst: det mesta är mer sammansatt, mer sammanblandat, mer mångfaldigt än vi kan föreställa

Volcano, videoloop, tyst, 2008

Sunset, videoloop, tyst, 2009

oss och formulera. Resultatet av solen och testikelns sammanblandning blir en påminnelse om att vi alla, all världens potens och förmåga till trots, färdas mot samma nedgång, samma undergång.

Kan symboler förmedla mänskliga erfarenheter bättre än vad språket förmår? Jag vet inte. Sammanblandning, beständighet och icke-beständighet. Varande och icke-varande. Börjar jag nå botten nu?

Kanske sammanfattar Ersmarks videoverk i sig själva föränderlighet och icke-föränderlighet. De ständigt om än långsamt skiftande bildernas ändlösa förvandlingar är fångade i evig repris. Samma beständiga men samtidigt icke-beständiga bilder återkommer. Symbolerna och de medföljande vedertagna värdena tänjs, transformeras, är konstanta men samtidigt oändligt föränderliga. För övrigt kan nämnas att videornas innehåll är autentiskt såtillvida att vulkanens rök består av bröstmjölk och bröstet följaktligen är ett äkta sådant, så även solnedgång och sädeskörtel.

Autenticitet och icke-autenticitet; verkligt, men ack så överkligt. Mänskligt, alltför mänskligt. Jag faller helt klart fortfarande. Så måste det vara.

Spegeln är även den ett symboltyngt föremål: den betecknar vishet, sanning, själ och självförverkligande. Den är porten till inåtvändhetens rike och likaså den första anhalten till egocentrismens avgrund. I Mirror vilseleds öga och ego. Genom ett alltför flitigt spegelstirrande framstår bilden av jaget först som en halvgud för att därefter bli en oäkting eller övermänsklig spillra som slutligen upplöses i fula fläckar och

förvrängningar. Den gudomliga sanningens klart skinande yta blir först alltmer upphöjt glänsande för att därefter vanställas, spricka, bli någonting annat än vad som förut var. Den spruckna spegeln bringar som bekant olycka. Här är spegeln emellertid inte antingen eller; den är både och, ett mellan skönhet och sorg, storhet och självförakt skiftande mellanting.

Min oförmåga att erbjuda mer än en flyktig aning om sammanhang som ligger bortom det logiskt gripbara blir alltmer uppenbar. Jag når inte målet.

I The Archer skönjes ännu en till synes potent, målmedveten kraft. Pilen skjuter dock ut i intighetens vatten och dess dynamik och virilitet går därmed om intet. Skyttens stjärntecken framställs vanligen som en kentaur, till hälften häst, till hälften människa, till fullo tvåfaldighet. Skyttens element är för övrigt eld. Elden symboliserar destruktion, rening, möjlighet till nytt liv – men dess omvälvande möjligheter omintetgörs i dess motsats, vattnet.

Skytten påstås för övrigt söka efter absolut frihet och absolut sanning. Om detta absoluta eftersökta någonsin skulle återfinnas skulle detta troligen bestå i möjligheter, begränsningar, mångtydighet, intighet, verklighetens överklighet.

Om du inte vet vart du är på väg kommer du att hamna någon annanstans.

Stigen har genom konsthistorien – och främst i och med romantiken – belamrats av symbolik. Vi kan

här nöja oss med att konstatera att detta jordbundna spår av levande varelser exempelvis kan representera erfarenheter, möjligheter, riktning och mål. Ersmarks Path är lösgjord från sitt naturliga sammanhang och förmedlar i sin omformulerade form ett multnande intryck. Inget mål står att se, utan dess väg leder till intet (eller: till utställningsrummets hårda realitet). Dess sönderfallande latex blir en påminnelse om livet sådant det är: aningen obehagligt och motbjudande, oländigt men fortfarande och någonstans njutbart; slutgiltigt och för alltid pekande mot en riktning, den yttersta av erfarenheter – förruttnandet.

Allt är hyperverklighet.

Med det mest försåtliga av uppsåt uppfördes under romantiken konstgjorda ruiner i slottslandskap. Dyliga tilltag utfördes med största allvar och kan betraktas som besynnerliga eller hedervärda försök att poetisera, försköna och omvandla tillvaron en aning. Ersmark förenas med forna tiders romantiker genom föreställningen om drömmen som tydliggörare av verkligheten. Och: genom föremålet i fel, främmande eller främmandegjort sammanhang. Ersmarks skulpturer fungerar som förvrängningar, töjningar eller inspelningar av (en aldrig alltigenom äkta) verklighet. Avgjutningarna kan sägas bestå i ett slags själslig kartläggning i vilka ledtrådar till liv, ledtrådar till att vara människa har ingjutits.

Path, latex, 0,7 x 3,5 m

Min själ är korrupt och mitt medvetande är ett antal brunnar att falla ned i.

Önskebrunnar har nyttjats och nyttjas till magi, besvärjelser och, naturligtvis, till att i utbyte mot en smärre betalning uppfylla allehanda önskningar. Genom sin uppenbara koppling till vatten (och genom sin dubbla form – vagina eller inverterad vagina vilket visuellt blir detsamma som en penis) är brunnen likaså förknippad med fertilitet. Brunnen representerar således bland annat önskningar, infriade som icke-infriade, kärleksrelaterade som icke-kärleksrelaterade, könsrelaterade såväl som icke-könsrelaterade. Därtill kan väl läggas: önskningar om evigt liv, om att gång på gång reproducera sig själv och så vidare. Brunnen representerar därutöver det undermedvetna och transcendens.

Sagens löftesrika brunn, detta förhoppningarnas käril, har i Wishing Well tagits ur sin fiktion och förvandlats till tvetydighet, blandform, tomrum och skiljelinje. För att återupprepa: den är förvisso vad den liknar men samtidigt är, blir och liknar den någonting annat, någonting väsensskilt men samtidigt besläktat. Brunnen ter sig som ett fortfarande svällande men i grunden förbrukat, uttjänt ting som har uppfyllt någons önskningar. Efter ännu en orgiastisk, mödosam övning har böjelser och begär imploderat, höljts av sekret, fyllts av säd och tomhet. Förspillt liv, omöjlighet till liv: ifrågavarande brunn påminner om omöjligheten i att komma den andre nära, om det preventiva tomrum som finns mellan två kroppar i förening. Den påminner därtill om de håligheter, rustningar och motstridiga känslor som människan mer eller mindre ständigt går omkring med.

Dess offergåvor i form av slantar eller sperma symboliserar makt och potens. Som bekant kan även kroppar och kön konsumeras; brunnen utgör även ett monument över det faktum att i människans botten såväl som i merparten mänskliga önskningar återfinns allt som oftast pengar och transaktioner, mer eller mindre smutsiga.

Wishing Well är en könslighetens, sinnlighetens och symbolikens inverterade brunn. Den representerar knappast enbart något slags ruin över mänsklighet och sexualitet. Dess innehåll är trots allt en reell ingrediens till blivande liv; sädesvätska kan vara dödsbringande men är likväl främst en symbol för liv och livskraft. Denna profylaktiska brunn fungerar som en de sexuella begärens inledning eller slut, som ett skydd mot trängande önskningar, mot könslighetens och livets kval.

Jag har ännu inte vaknat men börjar närma mig slutet.

Ersmarks konst kan kanske beskrivas som ett slags magisk realism där objekten är lika förankrade i drömmens verklighet som i verklighetens överklighet. Men: inte ens i drömmen eller fantasin är tillvaron oproblematiserad. Vad än värre är: vi befinner oss bevisligen inte i en drömvärld utan i en ytterst rå, ytterst reell tillvaro där de sköna tankarna allt som oftast skändas. Hur manipulera, hur göra uppror? Till att börja med kan vi försöka att inte ta saker för givna, försöka att förhålla oss misstänksamma mot det på förhand givna och aldrig bli tillfreds med en värld styrd av arketyper. Istället: uppmärksamma tillvarons mångtydighet och uppmärksamma de otal sätt på vilka man kan betrakta denna tillvaro. Omstöpanet och sammansmältandet

handlar om att frigöra sig från de hävdvunna innebördernas ok, om att ta tillvaron i besittning, om att utforska och erövra våra reella, drömda eller glömda underland.

Jag visste i det ögonblicket att världen inte är död och förstenad.

Enligt romantikens synsätt innebär symboler någonting oåtkomligt, evighetsgestaltande, någonting som icke kan översättas till diskursivt språk. I mer samtida sammanhang betonas snarare symbolernas bristande förmåga att erbjuda mer än vaga aningar om sammanhang som ligger bortom det logiskt fattbara. I det fall som är Ersmarks är det uppenbart att hon arbetar både med och mot de (samtida som dåtida) symboliska ordningarna och innebörderna. För att klara av det mänskliga varandet måste vi reducera, banalisera och kategorisera tingen och tillvaron. Men: för att härda ut måste vi även expandera, poetisera, problematisera samma ting och tillvaro – och inte glömma att symbolernas innehåll faktiskt är obestämt, mångtydigt, förändringsbenäget. Vi är beroende av symbolerna men måste samtidigt frigöra oss från dem. Tillvaron är ambivalent, sanna mina ord. Avslutningsvis: för Novalis blev ”allt som finns långt borta till poesi”. Även det närliggande kan vara och bli poesi då också den reella tillvaron är ett underland, bara vi tillåter oss att se och erfara detta. Vi bör också tillåta oss att se att denna tillvaro är ett underland på gott och ont. Jag tror att vi nu har nått brunnens botten.

Lili von Wallenstein

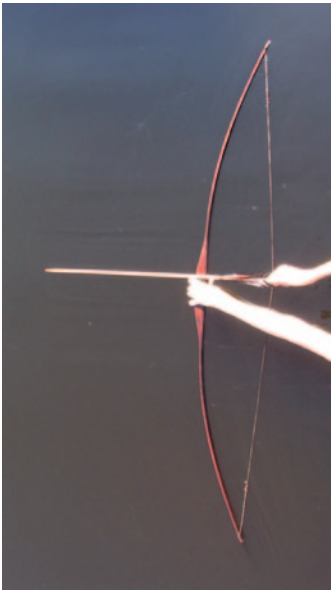

Wishing Well, silikon och mynt 1,5 x 4m 2010

Casting, videoloop, tyst, 2009

The Archer, videoloop, tyst, 2009

Mirror, videoloop, tyst, 2010

Inför utställningen på Färgfabriken hade Fia Palmgren, utställningscurator, ett samtal med Åsa Ersmark vid verket Wishing Well på Kungliga Konsthögskolan i Stockholm 2 juli 2010.

F: Var kom idén med Wishing Well ifrån?

Å: Man kan säga att det började med några verk som jag gjorde till examensutställningen på Kungliga Konsthögskolan 2009. Verket, Path som visades på den utställningen är en latexstig, som är en avgjutning av en riktig stig och ett hittat objekt. Och så visades en video av ett bröst som pyr ut mjölk.

Först hade jag tänkt göra en fontän med mynt i och sedan läste jag boken Fågeln som vrider upp världen av Haruki Murakami och där fanns det en så himla spännande brunn.

F: Så fontänen blev en brunn istället. Har den någon koppling till stigen? Jag ser väldigt mycket symbolik i båda objekten.

Å: Jag är superintresserad av symboler och sedan gör jag någonting annat av dem. Det är ju lite så det känns i vår kultur idag, alla gamla symboler är inte fina längre, de känns ju mest som skämt.

Det här verket kommer att ha spelats in från verkligheten, det blir som en slags dokumentation av en brunn, jag tar avtrycket av den. När sedan avtrycket hamnar i ett utställningsrum kommer det att ligga och säcka på golvet horisontellt och te sig som en använd kondom.

Mynten i brunnen kommer att likna sperma i en använd kondom. Det blir som en våldföring på den där vackra sagosymbolen. Fast en använd kondom kanske egentligen är vackrare...

F: Processen med brunnen är väldigt intressant. Du har ju byggt upp en artificiell brunn på höjden som du sedan gjort en avgjutning av och när den är färdig kommer den att se helt annorlunda ut. Hur ser du på detta?

Å: Det är nästan som ett detektivarbete eller en forskare som gör en gipsavgjutning av ett spår av en dinosaurie. Jag tänker att brunnen som jag har byggt upp är något jag hittat, jag har försökt att bygga den så autentisk som möjligt. Jag sökte länge efter riktiga brunnar som jag kunde använda och ta avtrycket av precis som jag gjorde med stigen. Men jag hittade ingen som det fungerade rent praktiskt med så då bestämde jag mig för att bygga en egen. Det är en brunn från psyket, med olika tydliga sagoelement som finns hos folk. Dessa element förändras när tiderna förändras. Det måste de ju göra. Jag tror inte att man på medeltiden kunde se en brunn som en liknelse för ett preventivmedel.

F: Idén till brunnen kom som du tidigare sa till en viss del från Murakamis bok.

Å: Ja, huvudpersonen klättrar ju ned i en torr brunn som ligger på en övergiven, fördömd tomt där ingen längre vill bo. Längst nere på botten i brunnen hittar han ett sätt att gå över till en annan värld där han kan påverka saker som

är omöjliga att påverka i hans liv, t.ex. att hans fru inte vill vara tillsammans med honom längre. Han lyckas gå igenom väggen på brunnen och ta sig in i en annan värld som är en typ av hotell där han kan gå in i olika rum och ändra saker som han aldrig skulle kunna ändra i sitt verkliga liv. Det blir ju lite som en önskebrunn som han går ned i där han kan uppfylla omöjliga önskningar.

F: Ser du din brunn som en önskebrunn när du har plockat ur den ur formen och den kommer att ligga där ihopsäckad på golvet?

Å: Ja, som en misslyckad önskebrunn. Precis som stigen som också var en romantisk vacker sak som en skogstig, men sen gjorde jag en avgjutning av den i gulaktigt latex så att det blev något äckligt istället, som en stor spy. Brunnen kommer också att bli något ganska äckligt, om man tänker sig att det är en använd kondom så är det ju något man kastar bort så fort man är färdig med den.

Mynten har jag samlat in från vänner och bekanta, det kändes som en viktig del att det var mynt som betydde något personligen för folk, från viktiga resor eller som man hittat på viktiga platser. Nästan alla människor sparar på mynt även fast man vet att de är värdelösa.

F: Mynten är ju också enormt symbolladdade.

Å: Sperma är hårdvaluta! Myntens mäktiga symbolvärde för folk ger ju verkligen någonting till verket. Jag har fått ett mynt av en kvinna som växte upp på landsbygden i Sverige och där hittade hon en franc och det var det första utländska myntet

hon sett. Hon sparade det som en skatt hela livet och nu så gav hon mig det till brunnen.

En tioöring som jag till slut fick av en före detta älskare, som när vi var tillsammans var självklar att jag skulle få till verket. Men vi bröt och sedan fick jag den inte. Men han hade ju lovat att jag skulle få den till verket och på något sätt var den där tioöringen väldigt viktig för verket. Så jag var tvungen att jaga runt i flera veckor bara för att få tio öre! Till slut lämnade han den i ett kuvert på pressbyrån.

F: De andra tre videoverken som visas i utställningen, Mirror, Casting och The Archer, hur förhåller sig de till Wishing Well?

Å: Brunnen som idé kom först, det var ju en väldigt långdragen process att göra brunnen. De andra verken kom till under tiden. De är alternativa beskrivningar av samma sak som brunnen och är väldigt kopplade till mynten. Både spegeln och symbolerna som smälter är ju i metall.

Eventuellt visar videoverken vad som pågår bakom väggen i önskebrunnen, i den andra världen. Önskebrunnen är ju som en kondom, en vägg mellan två världar. Kanske är det en vägg mellan en man och en kvinna och däremellan finns pengar.

F: Vi är tillbaka i symbolerna, den här gången är det i verket Mirror. Kan du inte berätta lite om det.

Å: Det är ju verkligen en flickig sagosymbol. Jag tror spegeln som jag jobbat med t.o.m. är från åttioalet när jag var flicka. Det är min gamla turkosa plastspiegel som jag har gjutit av i tenn och som blir en attrapp som är väldigt

lik originalet. Sedan låter jag den smälta och spegelns yta förvandlas och känns som ett hav som breder ut sig. Man försöker upplösa symbolen, men det går inte riktigt, men man kan ju alltid fortsätta att försöka.

Jag ser flera anledningar till att jag vill upplösa symboler. En är ett feministiskt arbete. Det är så mycket symboler såsom man/kvinna upp/ned norr/söder som man vill frigöra sig från. Vad kan man göra åt dessa symboler? Hur kan man leva rätt utan att behöva tänka efter hela tiden? Om man är medveten om den där symboliska ordningen och har den inpräntad i sig. Jag har försökt, men det är svårt...

F: Jag ser i din konst och de symboler du visar upp i t.ex. brunnen och spegeln något enkelt och direkt, som sedan kan få ny innebörd. Kanske är det den nya vägen att gå?

Å: Bröstet och bröstmjölken blev en rykande vulkan och det känns som något som egentligen inte får ske i enlighet med en traditionell symbolvärld, det är väl därför jag vill göra det, för att det är otillåtet. Men samtidigt är det en väldigt poetisk vulkan.

Det är som brunnen som blir som ett spöke av det som har varit. Jag vill ju erkänna symbolernas kraft och vikt samtidigt som jag säger att vi inte kan acceptera att leva under de här lagarna längre. Det är ju det som är så dubbelt.

Det känns ju som ett fenomen som är på tapeten, ta den där polischefen som exempel. Teoretiskt sett är det ju mycket möjligt att man är feminist men gillar pisksex. Jag tror att han är feminist, men sen tror jag inte att han hittade något bra sätt att få utlopp för sin sexuella läggning och det gick helt åt skogen.

F: Kan du berätta om videoverket Casting.

Å: Jag har valt snygga och tydliga symboler. Jag har inte tänkt att jag skulle sammanställa ett stilleben som skulle bli en lång saga med olika element, snarare att de är en symbol för ett stilleben i sig. Alla sagor är ju ändå en och samma saga. I vår kultur vill man gärna inbilla sig att psyket och den arketypiska världen kan utvecklas till någonting annat.

F: Hur ser din konstnärliga process ut?

Å: Det tenderar att bli så att skulpturer lägger jag ned otroligt mycket tid på. Videos är något som jag ofta hittar och fascinerar av och så blir det ofta en tyst videoloop.

Här i brunnen har jag tillverkat varje sten själv i frigolit och gips. Sedan är det ju känslan vartefter det växer fram så är det en slags barnslig glädje, har jag gjort allt det här! Jag har ju byggt och penslat brunnen på höjden och då känns det som om jag verkligen har klättrat ned i en konstnärlig brunn, som en nedstigning.

Det som inspirerar mig pågående i en lång process är feminism och hur den tillämpas idag och vart vi är på väg. Som ett evigt jämställhetskrig eller arbete mellan män och kvinnor och hur det kan te sig så himla komiskt och fascinerade eller ibland helt omöjligt.

Nästa gång tänkte jag ge mig på månen. När jag tänker igenom vad jag egentligen sysslar med så kan det kännas antroposofiskt, det blir nästan lite patetiskt. Jag är intresserad av månen, en önskebrunn, en vulkan, det blir väldigt mycket som en jungiansk analytiker. Men sen lägger jag till något annat från mitt eget liv och hur man lever urbant i väst.

Stereotypes, Maypoles and Fetishism
A conversation between the artist and
Olav Westphalen

ÅE: We met some years ago at The Royal University of Fine Arts (also called Mejan) when you started working there.

OW: You were a student of mine for some time, but you were already pretty much doing your own stuff. Initially, the impression I got was that you hated school, authorities and the state, everything that deals with structure and solidity more or less. Everything that is built to last. The institutions of education, the art world, marriage. There was definitely a sense of aggression and anger.

Which was fun, because everyone else seemed so sedated. And you were painting then, but I never really saw you as a painter.

ÅE: And I was never happy as a painter. I was always trying to show ideas that were impossible or hard to show in paintings. And when I moved into video and sculpture it was a big relief. I think my work deals so much with recorded and processed reality. And it worked out better in video and sculpture.

OW: I see that in the videos. You come across a phenomenon in your daily life, like your breast leaking milk, and then you reframe it into something that could work as a charged allegorical image or perhaps as a joke on art conventions. That is actually an interesting question:

How much humour is there in your work?

ÅE: I don't know, I definitely consider myself a humorous person. People who like me say the loveliest thing about me is my humour, and people who dislike me think I am full of sarcasm. This path in latex is quite humorous, I think.

OW: Do you think it's humorous on the level of message? Because it takes the image of the path of life and brings it down to the mundane reality of an actual stretch of dirt with twigs and stones and crap? It deflates a highfalutin and loaded image and turns it into something concrete. These are the actual first steps in someone's life and, of course, there is nothing special about that path.

ÅE: It might be both special and disgusting.

OW: I think this is a recurring feature in your work. You often start from high-minded ideas or even poetic clichés, grand ideas in an almost postcard-type style. But then there is something off in the way you realize those ideas, or rather process them. And by the time you're done they are hardly recognizable anymore. As the viewer you are not sure if you're looking at failed art, or at a parody. But then you have to wonder, how else could one address such themes that are both grand and banal?

ÅE: Yes, if you really try to turn a romantic postcard of a path into a sculpture, by going out to a real forest and find a fucking romantic path and cast it, it will certainly fail. And I want it to fail.

OW: I am wondering how you chose all those symbols, the archer, the well, the mirror.

How did the idea of shooting an arrow along the surface of the water come about?

ÅE: I wanted to make the vibration of the bow and arrow visible, I try to describe what is invisible. In *Wishing Well* too, I want to talk about the things we normally can't see. And the other videos, *Casting and Mirror*, I somehow imagine to be what is going on under the wishing well, under the coins.

OW: I am sorry, that's just not very funny. If you describe it like that, it becomes extremely personal, a cryptic symbology for your personal psychological landscape.

ÅE: Yes. A psychological landscape, I guess that is what it is, because of all these symbols or objects. And in the work itself, I sort of want to admit that they are banal and could be exchanged for other symbols.

OW: But I think the fact that they are stereotypes is probably what saves you. Because if it was just a very precise description of how you picture your inner landscape, anybody would have the right to ask: Why should I care?

ÅE: Because my inner landscape is your inner landscape! Don't you think so?

OW: That is of course always the claim, that a well-

observed description of one case possesses enough properties that most people recognize so that it can become a universal model. I don't know.

ÅE: When you first saw the wishing well you recognized the coins as maybe being a symbol for sperm in a used condom and that is exactly what I thought when I made the sculpture.

OW: It looks like a condom, because it is a long, transparent rubber tube and at the tip of it you have all these little individuals which makes you think of a multitude of little beings. There is a scene in a Vonnegut novel where the narrator, who has just masturbated, pictures a huge cathedral filled with faces, little versions of himself, that he just wasted.

ÅE: This summer I heard a radio program where they interviewed a biologist who was researching about the evolution of sexes, both for mammals and all kinds of organisms. And he had a theory that the male sex developed as a parasite. In the beginning of life, all organisms had big and few sex cells like eggs and were female. But then through evolution some individuals got more and smaller sex cells, as a way of spreading their DNA faster.

OW: This is on the level of very primitive animals?

ÅE: Yes, but in this program they tried to translate it to how human societies works.

OW: That is a fun theory. But back to your work: when I looked at the sculpture, I associated it with a condom. And you just said that I made the correct association. But are these fixed symbols then? Are your sculptures symbolic arrangements that have a concrete meaning? Or are they propositions that are open to interpretation?

Maybe you do think like a religious artist from the 15th century who has to find an image for fertility or faith or whatever. Maybe you think like this, but I don't believe the sculptures work that way. Because for every reading you can come up with there is another one that contradicts it. In that way they play with recognizable tropes, but they refuse being fully decoded. And I think that is not by accident or because you can't do it any better, but because of the way that they are made. You build these images in such a way that you destroy them.

The image of a wishing well is a sentimental image that has immediate meaning to a lot of people. You decide to make a cartoonish version of it in the sculpture shop, but you don't even give us that, you give us a mould of it. So there are these steps between the images, that are very clear and loaded with obvious meaning and the object we get in the end, which is complicated, to say the least.

ÅE: Yes I think I want to turn it into some kind of experiment where I sort of burn up a symbol, or tear it apart, and where I cannot know myself where it ends up. The funniest thing about making this sculpture was taking it out from the mould and just having to accept that this jellyfish was what I got and be happy with it.

OW: Exactly, you start with a simplistic idea that communicates very clearly, but may also not communicate anything new and mess around with it systematically until it is something you don't understand anymore.

And if you think of the cast and the mould as positive and negative, as it is described in the sculpture shop, you could say that what you get is actually the opposite of a wishing well. You have what is not a wishing well.

ÅE: I have like a ghost of a wishing well

OW: It is a sculptural object that represents the concept of the wishing well. It says: These are the boundaries within which we think: Wishing well

ÅE: Like God's map for a wishing well

OW: Or like an encoded, mental image. And when you bring that into the real world it can't even hold itself up.

ÅE: Yes, and immediately turns into something disgusting, a used condom

OW: It is basically a description of an object, but without the object present it stops being a functional description as well. I may not be mentally equipped to know what that means, and obviously you did not plan this as a semantic riddle. I mean, it clearly comes out of the workshop practice.

ÅE: I love moulds! It is so beautiful in a sculptural workshop when peoples' silicon moulds lie there, saggy. They are often more interesting than the real sculptures.

OW: That's sort of a punk aesthetic, an underdog approach. You are in a big sculpture shop, using a lot of expensive material and in the end it is this collapsed thing. Which of course has a different kind of beauty.

ÅE: Yes, it is still beautiful! That is what I want to say!

OW: This attitude that goes "I will just build this thing! In real size!" is a sculptor's pose. A conceptual artist would just draw three lines, the sculptor goes and moves half a ton of material. And then in the end it comes out as this huge, sad thing. So you are also taking shots at a certain type of skilled, empowered studio practice and the resulting art objects. A practice that carries a lot of currency.

ÅE: And the well also carries real currency.

OW: But there is something else, a real pleasure in materials and craft. In a way we could say your doing anti-sculpture because it deflates and makes fun of it. But at the same time your work is very much about being a sculptor, making things with your hands and getting into the materials. You polish your wishing well with latex oil and tell me how you managed to make so beautifully pearlescent and so on.

ÅE: Yeah! This video Casting I made at home, after finishing Mejan. I had no workshop and it felt natural to

work with video. But the video turned out a lot like a sculpture I think.

OW: Aren't you worried you're fetishizing your materials? Because when you work with certain images and cultural tropes, there is emotional investment in them but it's counteracted by a conscious subversion of those images and ideas. That's a very clever way of dealing with these things.

But the melting mirror for example remains a pretty sentimental image. Why is it melting anyway? Because of what is in the mirror? Of what you see? (laughs).

ÅE: I am a sucker for materials! I even once tried for jewellery design before going to Mejan, but failed in the interview. I remember the woman who was interviewing me being very authoritarian. Anyway, who could stand it? What is all this metal women are expected to rattle around with and be thankful about? Symbols of chains! But if I was twenty in 2200 in Sweden I could probably be a jewellery designer...

OW: Have you noticed that these chairs are very anatomically accommodating? They really get in there.

ÅE: Ah, yes I have sat on those before, I don't really like it, because you cannot move.

OW: Like a mould.

ÅE: They are only comfortable if you stay in the frame.

OW: If you slide forward it's like a doctors' visit. Maybe it is a way to make you sit up nice and straight.

ÅE: To stay in a social democratic mould.

OW: But I don't think they are Swedish chairs, are they?

ÅE: I think they are

OW: (Looking under the chair) They come from Värnamo.

ÅE: It is probably a cast of a big Southern Swedish ass.

They are not from China those chairs. Actually once, when I was in preparatory art school I made this Swedish flag out of a print of my own ass. I first sat down in yellow paint and then two times on a blue canvas and created a Swedish ass flag. Best painting I have made. It was after a trip to Morocco. I was twenty years old and after this Inter Rail trip through all of Europe and down to Morocco it was the first time I really realized what a special and unique place Sweden is. Concerning for example feminism.

OW: I think the strangest thing about Sweden is that Swedes think the country is normal.

ÅE: I realize that it is not statistically normal, but I believe it is right! That it is morally correct if you understand.

OW: Yes, yes, but I am not even talking about specifics about, political representation of women or immigrants. I am talking about the fact that it is one of the few countries

where people travel a lot and they still think that their model is the norm. Every country is peculiar. And people know that. Like the French, they know they are very different from the Germans, and it's a reliable source of humour and hatred and so. But Swedes seem to think their way of life is normal, even if they constantly travel and see other cultures all the time.

ÅE: Do you really think that people from a country with 9 million believe they are more normal than the rest 4,91 billion?

OW: The 900 people in Jonestown thought they were living right. I guess it is a question of how conformist a population is. And how little fundamental dissent you have.

I think it is changing now, it is changing fast, it is probably going to be traumatic. You know, speaking of wishing wells. Sweden has been a well-preserved fairytale environment.

ÅE: But it is good here! I always enjoy coming back, but I always want to leave as well, because it is terribly boring. We don't have any problems, that is our problem.

OW: Oh but you do, you are going to have Sverige-demokraterna in parliament! I always love the Swedish newspapers, how every thing that happens is dramatized. This morning my wife showed me an article about how lots of burglaries in Stockholm are organized by a latin mafia run by women. It sounded super scary.

ÅE: But that is good for gender equality! We need some more female criminals here! That is perfect!

OW: Exactly, you could be the first country that has equal opportunity in the burglary sector. But let's talk about your art.

ÅE: No, but this is relevant, I am interested in the Scandinavian perspective on feminism and art. Where will it all end? One of the big battles in my work is feminism and the possibility of changing, or even just messing with, the symbolic order.

The wishing well is a lot about that, not as a shock-effect of showing something that looks like a used condom in an art-space, but the fact that this image is so ambiguous.

OW: There is yet another reversal, because the silicon shape that you are making is the negative imprint of a concave shape

ÅE: Of the vagina

OW: Yes, but when it becomes a discrete sculpture in a room, we think condom. The thing that we think is not there, is missing, is the penis, even though it's cast from something resembling a vagina.

ÅE: It is a bit like the maypole. Every year my feminist friends say: Oh, let's not dance around that fucking dick again, why not make a huge vagina? But the vagina, Mother Earth, the ground, is already there. It is what the maypole is stuck into.

OW: How do you circle dance around a vagina? It does not stick out into the world, it is a continuous topography rather than a discrete thing. If you want the whole village to be dancing around it, would you be dancing around a whole in the ground? You'd probably get different dances.

ÅE: This thing with Mother Earth, I read that before the monotheistic religions many societies were matriarchies. And the men did not know that they were a part of making babies, they thought of the woman as someone who created babies by herself. And therefore women were more powerful in society because they were thought to be in complete control of creating new life.

And much later men realized that they were part of the process and after that came the male monotheistic gods and most societies became patriarchal and women's' entire life, work and sexuality were controlled by men.

OW: The alchemists in the Middle Ages assumed that the sperm cells were already little men, everything was there. And the woman was just a place, like a Petri dish to grow it. So they had this idea of breeding miniature men from sperm, the homunculus, a little figure.

ÅE: How sweet.

OW: And then there is, I don't know why I am stuck on Vonnegut today, but in one of his stories they make the discovery that every human conception, actually involves six sexes. One has to be a lesbian woman, one has to be an older man etc. Only two of them have sex, but the others

have to somehow be in the world around them.

If people 5000 years ago did not really know how it worked, why would we know how it REALLY works now?

This conversation took place at Färgfabriken, Stockholm on August 4, 2010

Curator:
Fia Palmgren

Teknik:
Matti Molin

Formgivning:
Andreas Högberg

Foto Wishing Well:
Petter Lehto

Texter:
Lili von Wallenstein
Fia Palmgren
Olav Westphalen

Tack till:
Anneli Scheutz
Jonathan Lewald
Lars Hammarström
Signe Johannessen
Erik Ersmark
Miriam Bäckström
Jens Degerman
Per Hüttner
Kristoffer Lindfors
Annika Vilhelmson
Måns Wrangle

Verkförteckning:

1. Volcano, videoloop, tyst, 2008
2. Sunset, videoloop, tyst, 2009
3. Path, latex, 0,7 x 3,5 m 2008
4. Wishing Well, silikon och mynt 1,5 x 4m 2010
5. Casting, videoloop, tyst, 2009
6. The Archer, videoloop, tyst, 2009
7. Mirror, videoloop, tyst, 2010

Färgfabriken
Lövholsbrinken 1
117 43 Stockholm